

ΦΩΣ ΣΤΙΣ . . . ΣΚΙΕΣ



Μαρία Ν Κίτρα

Πρόσωπα 4

[3 γυναίκες – 1 άντρας]

Μαργαρίτα : Ετών 58. Χήρα με περιουσία. Γοητευτική, ντελικάτη, ωστόσο έχει ένα μεγάλο σημάδι στην αριστερή πλευρά του προσώπου της, από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, που κόστισε τη ζωή στον άντρα της και την κόρη της. Πάσχει από βαριά κλινική κατάθλιψη και αγοραφοβία.

Φένια - Ελένη: Ετών 30. Στο πρώτο μέρος εμφανίζεται ως η κόρη της Μαργαρίτας ενώ στο δεύτερο ως νοσηλεύτρια στην ψυχιατρική κλινική.

Αντζελα : Ετών 43. Στο πρώτο μέρος εμφανίζεται ως η οικιακή βοηθός του σπιτιού της Μαργαρίτα ενώ στο δεύτερο ως πρώην νοσηλεύτρια της κλινικής

Άντρας: Φύλακας πάρκου, κούριερ, κηπουρός και γιατρός. Γύρω στα 45. Εμφανίζεται σε διάφορους ρόλους, πάντα φορώντας ένα καπέλο ή κουκούλα. Το κοινό δε βλέπει καθαρά το πρόσωπό του, μέχρι που εμφανίζεται ως γιατρός.

Περίληψη – concept

Η Μαργαρίτα, γνωστή ταλαντούχα ζωγράφος στο παρελθόν, νοσηλεύεται σε μια ψυχιατρική κλινική τα τελευταία χρόνια της ζωής της. Πάσχει από βαριά κλινική κατάθλιψη και αγοραφοβία, μετά από ένα αυτοκινητικό ατύχημα, όπου κόστισε τη ζωή στον άντρα της και την κόρη της. Κατά τη διάρκεια της νοσηλείας της, σταμάτησε στα κρυφά να παίρνει την αγωγή που της έδιναν, πετώντας τα χάπια, με αποτέλεσμα να ζει τον τελευταίο καιρό μέσα στις παραισθήσεις και τις φαντασιώσεις, πλάθοντας έτσι έναν κόσμο δικό της, τον οποίο καταγράφει στο ημερολόγιό της. Νομίζει ή θέλει να πιστεύει ότι ζει στο σπίτι της με την κόρη της και μια οικιακή βοηθό, ενώ διάφοροι άντρες [με το ίδιο πρόσωπο όμως] εμφανίζονται σε αυτό. Μετά από ένα πολύ έντονο περιστατικό, η Μαργαρίτα κάνει απόπειρα αυτοκτονίας παίρνοντας πολλά χάπια μαζί.

Ένα δράμα που κινείται μεταξύ φαντασίας και αλήθειας, παραισθήσεων και πραγματικότητας, κρατώντας το θεατή μέχρι και την τελευταία σκηνή, σε αγωνία για το ποια τελικά είναι η αλήθεια και ποια η φαντασία.

Το πρώτο μέρος είναι όλο πλασμένο στο μυαλό της Μαργαρίτας, το οποίο, όπως θα αποδειχτεί, καταγράφεται στο ημερολόγιό της και το οποίο έπεται του δεύτερου μέρους, που είναι και η πραγματικότητα

Σκηνικό

Πρώτη πράξη

Ένα σαλόνι σπιτιού. Ο καναπές είναι καλυμμένος με μπορντό ύφασμα. Το τραπέζι και τα σκαμπό είναι μαύρα. Αριστερά στη σκηνή, ένας καμβάς στηριγμένος σε ξύλινο τρίποδο, τον οποίο το κοινό δε βλέπει. Δίπλα, ένα τραπεζάκι με υλικά ζωγραφικής. Υπάρχει ένα μικρό παράθυρο με βαριά κουρτίνα. Δεξιά, ένα ακόμη μικρό παράθυρο κι ένα περβάζι μπροστά με μικρά γλαστράκια. Δίπλα, ένα μικρό μπαρ με ποτά, ποτήρια κλπ. Και πάνω από αυτό, στον τοίχο, ένας πίνακας με ζωγραφισμένες τουλίπες, κρεμασμένος. Πίσω, μια βιβλιοθήκη με βιβλία και ένα μικρό χρηματοκιβώτιο.

Δεύτερη πράξη

Στην αλλαγή της πράξης το σαλόνι θα μεταμορφωθεί σε σαλόνι ψυχιατρικής κλινικής, το κάλυμμα θα φύγει και ο καναπές θα είναι μαύρος. Θα λείπει το μπαράκι και η βιβλιοθήκη τα οποία θα καλυφθούν με ταμπλό ή υφάσματα σκηνής

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ
«ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΗΣ»

Σκηνή 1^η

μουσική... φώτα κλειστά με λίγη σκιά απ τα παράθυρα. Μπαίνει η Μαργαρίτα φορώντας μια μεταξωτή απαλή ροζ ρόμπα και κρατώντας ένα μπορντό δερμάτινο τετράδιο. Τα μαλλιά της είναι ριγμένα απ την αριστερή πλευρά, καλύπτοντας περίτεχνα το μεγάλο σημάδι στο πρόσωπό της. Πάει στο παράθυρο, ανοίγει λίγο την κουρτίνα ενώ παράλληλα φωτίζεται σταδιακά ο χώρος σ εκείνη την πλευρά. Κάθεται στο ψηλό σκαμπό της, αφήνει το τετράδιο και παίρνει το πινέλο να ζωγραφίσει... [σημ.: Καθ'όλη τη διάρκεια του πρώτου μέρους το κοινό δε θα βλέπει τι ζωγραφίζει η Μαργαρίτα]. Μετά από λίγο μπαίνει η Φένια, κρατώντας ένα δίσκο με τσαγέρα, κούπες, κρουασάν, καφέ κλπ. Είναι ευδιάθετη...

Φένια

Ούτε η Φρίντα Κάλο!

Μαργαρίτα

Αχ, με τρόμαξες! Τι ούτε η Φρίντα Κάλο;

Φένια

Δε σηκωνόταν απ τα αχάραγα, για να ζωγραφίσει!

Μαργαρίτα

Η Φρίντα δεν κοιμόταν καν, αν θες να ξέρεις!

Φένια

Αυτή τη στιγμή, το μόνο που θέλω να ξέρω, είναι αν θα μου φτάσουν ο καφές και τα κρουασάν! Καλημέρα!

Η Φένια ακουμπάει το δίσκο στο τραπέζι του σαλονιού και βολεύεται στον καναπέ, ενώ χασμουριέται.

Μαργαρίτα

Καλημέρα! Πάλι ξενύχτησες χτες;

Φένια

Ε, όχι πολύ!

Μαργαρίτα

Ναι, ξέρω, ξέρω. Σε έφερε κανείς ή πάλι μόνη σου τριγυρνούσες στους δρόμους;

Φένια

Αχ, μαμά, πολλές ερωτήσεις κάνεις πρωινιάτικα και ο δίσκος μου δε λειτουργεί ακόμα!

Μαργαρίτα

Ποιος δίσκος σου;

Φένια

Αχ, άστο, τίποτα. Θα ρθεις να καθίσεις δίπλα μου τώρα ή θα τα φάω όλα μόνη μου και μετά οι τύψεις θα κατασπαράξουν εμένα;;;

Μαργαρίτα

Δεν πεινάω ιδιαίτερα. Φάε εσύ να δυναμώσεις, που είσαι ξενυχτισμένο! Θέλω να τελειώσω κάτι εδώ κι έρχομαι! Δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτός ο πίνακας με έχει παιδέψει πολύ...

Φένια

Κάθε φορά το ίδιο λες! Και μια και είπαμε για ζωγραφική, έχω πολύ ευχάριστα νέα να σου πω!

Μαργαρίτα

Υπάρχουν ακόμη ευχάριστα νέα;

Φένια

Αν έρθεις κοντά μου, θα μάθεις αν υπάρχουν ακόμη ή όχι!

Μαργαρίτα

Τι πεισματάρικο πλάσμα που είσαι! Έρχομαι!

Φένια

Γονίδια είναι αυτά, Μαργαρίτα!

Η Μαργαρίτα σηκώνεται απ το ψηλό σκαμπό της, και πάει να καθίσει στον καναπέ. Η Φένια της γεμίζει μια κούπα με καφέ και της τον προσφέρει. [σημ.: το σημάδι στο πρόσωπο της Μαργαρίτας, δε φαίνεται ακόμη στους θεατές]

Μαργαρίτα

Λοιπόν; Ποια είναι τα καλά νέα; Αποφάσισες να ασχοληθείς κι εσύ με τη ζωγραφική;

Φένια

Η μόνη μου επίσημη επαφή με τη ζωγραφική, ήταν τότε που έβαψα τους τοίχους στο δωμάτιό μου με τη μπογιά των παπουτσιών!

Γελάνε και οι δύο. Τρώνε, πίνουν τον καφέ τους

Φένια

Ξέρεις πού ήμουν χτες;

Μαργαρίτα

Σάμπως μου λες και ποτέ; Όλο στην άγνοια με έχεις και ξέρεις πόσο ανησυχώ για σένα!

Φένια

Αν σου έλεγα, κυρία Μαργαρίτα μου, θα ανησυχούσες περισσότερο! Λοιπόν, άκου! Χτες, είχα πάει στα εγκαίνια μιας έκθεσης ζωγραφικής, που έκανε ένας φίλος μου!

Μαργαρίτα

Αλήθεια; Ήταν ωραίοι οι πίνακές του;

Φένια

Τι να σου πω... Ή ο άνθρωπος έπεσε από την κούνια όταν ήταν μωρό και του έμεινε κάποια βλάβη στον εγκέφαλο ή έχει κάποια άλλη πάθηση την οποία βγάζει στους καμβάδες του! Δεν κατάλαβα τίποτα από αυτά που είδα! Ωστόσο, όλοι εκεί οι καλεσμένοι ήταν ενθουσιασμένοι με τα έργα του και μάλιστα, στο τέλος της βραδιάς, είχε πουλήσει πάνω απ' τους μισούς!

Μαργαρίτα

Δεν μπορούν όλοι, Φένια μου, να καταλάβουν πώς σκέφτεται ένας καλλιτέχνης...

Φένια

Εκτός αν παίρνουν τα ίδια φάρμακα με αυτόν! Άκου λίγο τώρα. Όταν τελείωσε η έκθεση, πήγαμε όλη η παρέα να πιούμε ένα ποτό στο κέντρο!

Μαργαρίτα

Πάλι ήπιες;

Φένια

Αχ, μαμά μου, θα με αφήσεις να σου πω;

Μαργαρίτα

Εντάξει, εντάξει, πες μου! Δε θα σε διακόψω ξανά!

Φένια

Καλά, μην ορκιστείς κιόλας! Λοιπόν, άκου. Στην παρέα, ήταν κι ο Φίλιππος.

Μαργαρίτα

Φίλιππος;

Φένια

Ναι, αυτός που έχει τη γκαλερί. Πιάσαμε την κουβέντα και κάποια στιγμή του είπα για σένα!

Μαργαρίτα [ξαφνιάζεται]

Τι εννοείς του είπες για μένα;

Φένια

Είναι που δε θα με διέκοπτες ξανά! Μαμά, του είπα για σένα και τη ζωγραφική σου! Για τους υπέροχους πίνακες που έχεις ζωγραφίσει, για το υπόγειο που τους έχεις κλείσει να τους βλέπουν μόνο οι αρουραίοι και κυρίως για το μεγάλο σου ταλέντο!

Μαργαρίτα

Φένια, τι λες κορίτσι μου; Εγώ τους πίνακές μου δεν τους...

Φένια [τη διακόπτει]

Μαμά, θέλει να τους δει! Και θέλει να σε γνωρίσει! Του μίλησα πολύ για σένα! Η έκθεση του φίλου μου θα ολοκληρωθεί σε δέκα μέρες και μετά δεν έχει κλείσει κάτι άλλο! Ο Φίλιππος έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον!

Η Μαργαρίτα ταράζεται και σηκώνεται απ τον καναπέ. Πάει στο άλλο παράθυρο, που υπάρχει ένα μικρό

*ποτιστήρι. Το παίρνει κι αρχίζει να ποτίζει τα
γλαστράκια που υπάρχουν στο περβάζι.*

Μαργαρίτα

Δεν με απασχολεί το ενδιαφέρον του! Εγώ...

Φένια *[τη διακόπτει ξανά]*

Κλείσαμε ραντεβού!

Μαργαρίτα

Οι πίνακές μου είναι μόνο για μένα και ... τι έκανες
λέει;

Φένια

Θα έρθει από εδώ να τους δει από κοντά!

Μαργαρίτα

Φένια, τι λες; Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα να
κανονίζεις για μένα χωρίς να πάρεις την έγκρισή
μου;

Φένια

Ωχ, μαμά, σταμάτα! Δεν πήρα κανένα δικαίωμα! Απλά
προσπαθώ να ...

Μαργαρίτα *[τη διακόπτει]*

Σταμάτα να προσπαθείς! Δε στο ζήτησα ποτέ και δεν
το έχω ανάγκη!

*Η Μαργαρίτα πιάνει λίγο το κεφάλι της στον
κρόταφο, δείχνοντας ότι πονάει και είναι άβολα*

Φένια

Έχεις ανάγκη, μαμά. Όλοι έχουμε! Σταμάτα να
τιμωρείς τον εαυτό σου για κάτι που έγινε τόσα

χρόνια πριν! Πρέπει να βγεις έξω στον κόσμο πάλι!
Πρέπει να ζήσεις, το καταλαβαίνεις;

Μαργαρίτα

Φένια, έχουμε κάνει αυτή τη συζήτηση χίλιες φορές!
Δεν οδηγεί πουθενά!

Φένια

Λες εμένα πεισματάρη, μα εσύ είσαι χειρότερη!

*Την πλησιάζει... μαλακώνει, γλυκαίνει τον τόνο της
φωνής της. Πάει από πίσω της, της χαϊδεύει τα
μαλλιά*

Φένια

Αχ, μαμά μου. Είσαι τόσο όμορφη γυναίκα! Τόσο
χαρισματική. Η ζωγραφική σου είναι μοναδική και
είναι άδικο να θάβεις το ταλέντο σου σ ένα
υπόγειο... και μαζί μ' αυτό και σένα ...

*Η Μαργαρίτα γυρνάει προς την πλευρά της [με μέτωπο
προς το κοινό για να τη βλέπει], σηκώνει ψηλά τα
μαλλιά της και αποκαλύπτει το μεγάλο σημάδι που
έχει στη μια πλευρά του προσώπου της*

Μαργαρίτα

Είμαι παραμορφωμένη, δεν έχω κανένα χάρισμα κι οι
πίνακές μου είναι για πέταμα!

*Κατεβάζει πάλι τα μαλλιά της, φέρνοντάς τα στην
πλευρά που είναι τα σημάδια, πάει στον πίνακά της.*

Παίρνει το πινέλο, κάθεται στο ψηλό σκαμπό και με ήρεμη φωνή λέει

Μαργαρίτα

Δε θέλω να δω κανέναν και κυρίως να με δει κάποιος. Ακύρωσέ το!

Φένια

Δε γίνεται. Το έχω ήδη κανονίσει!

Χτυπάει το κουδούνι... Η Μαργαρίτα ταραίζεται...

Φένια

Ηρέμησε! Η Άντζελα είναι!

Τα φώτα κλείνουν... μουσική

Σκηνή 2^η

Η σκηνή είναι άδεια. Έρχεται η Άντζελα από μέσα, κρατώντας ένα μεγάλο ψάθινο καλάθι με απορρυπαντικά, ξεσκονόπανα κλπ. Τα ακουμπάει στο τραπέζι. Βάζει μουσική στο ραδιόφωνο. Σιγοτραγουδάει και ξεκινάει να καθαρίζει σχολαστικά το μικρό χρηματοκιβώτιο που υπάρχει στη βιβλιοθήκη. Είναι ευδιάθετη και κουνιέται στους ρυθμούς του τραγουδιού. Μπαίνει η Μαργαρίτα. Στα χέρια της έχει κομμένα φρέσκα λουλούδια. Τη βλέπει η Άντζελα

Άντζελα

Καλέ πώς αντέχετε με τέτοια ζέστη να σκαλίζετε τον κήπο; Εγώ από το πρωί έχω λιώσει!

Μαργαρίτα

Σε βρίσκω λίγο υπερβολική, Άντζελα. Στον κήπο τουλάχιστον έχει ένα πολύ ευχάριστο αεράκι.

Άντζελα

Και πενήντα σφίγγες σε κάθε λουλούδι! Α πα πα πα πα! Δεν τα μπορώ ούτε τα έντομα ούτε και τα ζουζούνια!

Μαργαρίτα

Και η υπερβολή σου συνεχίζεται!

Άντζελα

Καλέ δε σας έχω πει τι είχα πάθει μία φορά πίσω στη χώρα μου;

Μαργαρίτα

Αποκλείεται να μη μου έχεις πει, αλλά...

Άντζελα [τη διακόπτει]

Αλλά πιστεύω ότι ο καθένας στη θέση μου, δε θα μπορούσε να ξεπεράσει αυτό το σοκ!

Μαργαρίτα

Για να το λες εσύ...

Άντζελα

Ήμουν 16 χρονών! Όμορφη, σφριγηλή, με ένα σώμα λαμπάδα και ...

Μαργαρίτα

Και πάνω απ' όλα μετριόφρων!

Άντζελα

Και πάνω στο άνθος της ηλικίας μου! Αλλά μ' έφαγε άλλο άνθος!

Μαργαρίτα

Τι; Ποιο άνθος σ' έφαγε;

Άντζελα

Καλέ, δε σας έχω πει τότε, που περπατούσα με τη φίλη μου στην πλατεία και ξαφνικά είδα απέναντι εκείνο το αγόρι που ήμουν τρελά ερωτευμένη;

Μαργαρίτα

Δε νομ...

Άντζελα *[τη διακόπτει]*

Και θέλω να το παίξω μοιραία και ρομαντική και καθώς περνάω κάτω από μια πορτοκαλιά, κάνω έτσι σ' ένα κλαδί για να κόψω ένα άνθος να το μυρίσω και να του το προσφέρω...

Μαργαρίτα

Όντως είναι μια ρομαντική στιγμή αυτή...

Άντζελα

Κι όπως τραβάω το κλαδάκι, το ρημάδι δεν κόβεται με τίποτα. Κι έχουν αρχίσει να πέφτουν επάνω μου πορτοκάλια, φύλλα, ανθάκια και δεν ξέρω εγώ τι άλλο και παίρνω ένα άνθος, το βάζω στα ρουθούνια μου, κλείνω λάγνα τα μάτια μου, μυρίζω και τότε... μου επιτέθηκαν καμιά διακοσαριά σφίγγες που κατέβηκαν απ το δέντρο!

Μαργαρίτα

Πλάκα κάνεις!

Άντζελα

Μωρέ και πλάκα έκανα και ακτινογραφία μου έβγαλαν και ορό μου χώσανε εκεί στα επείγοντα, αφού οι σφίγγες με τσίμπησαν παντού και πρήστηκα σαν αερόστατο!

Η Μαργαρίτα χαμογελάει

Μαργαρίτα

Συγνώμη, αλλά ακούγεται αστείο!

Αντζελα

Μπορεί να ακούγεται αστείο, αλλά εγώ πέθανα στους πόνους και το παλικάρι δεν το είδα ποτέ ξανά από τότε. Βέβαια, στο νοσοκομείο γνώρισα τον άντρα μου, που ήταν τότε νοσηλευτής! Από τη μία ατυχία στην άλλη!

Μαργαρίτα

Αχ, βρε Αντζελα. Ένα πράγμα που μου αρέσει σε σένα, είναι ότι αντιμετωπίζεις τα πάντα με χιούμορ και αισιοδοξία! Και δεν έχεις περάσει και λίγα!

Αντζελα

Δε βγαίνει αλλιώς η ζωή, κυρία Μαργαρίτα μου! Θέλει το καλαμπούρι του, αλλιώς μας παίρνει από κάτω...

Μαργαρίτα

Καλά, τα λες! Πώς είναι ο γιος σου;

Αντζελα

Μια χαρά! Γαϊδουρεύει! Εγώ του στέλνω ό,τι βγάζω κι αυτός τα τρωγοπίνει στην υγεία μου!

Μαργαρίτα [γελάει]

Και με τα χαρτιά παραμονής σου τι έκανες;

Αντζελα

Τίποτα δεν έκανα! Ακόμη παράνομη είμαι εδώ... Να δω τι θα κάνω και μ' αυτό το θέμα... Τέλος πάντων ...

Μαργαρίτα

Άντζελα, ήθελα να σου πω ότι έχω σκοπό να σου κάνω αύξηση. Εκτός του ότι κουράζεσαι πολύ εδώ στο σπίτι μας, θέλω λίγο να σε βοηθήσω να πάρεις μια ανάσα!

Άντζελα

Αχ, κυρία Μαργαρίτα μου. Είστε πολύ καλή! Μακάρι κι ο κόσμος εκεί έξω να έβλεπε την καλοσύνη σας ...

Μαργαρίτα

Τα παραλές, κορίτσι μου! Καλοσύνη είναι όταν προσφέρεις απ το υστέρημά σου κι όχι όταν δίνεις απ το περίσσευμά σου...

Άντζελα

Όπως και να χει, εγώ σας ευχαριστώ πολύ! Να πάω να συμμαζέψω το δωμάτιό σας μια και είστε εδώ τώρα;

Μαργαρίτα

Όχι ακόμη. Θέλω να κάνω ένα μπάνιο και να ξαπλώσω λίγο. Μ' έπιασε πάλι ημικρανία απ το πρωί και δεν μπορώ να σταθώ όλη μέρα.

Άντζελα

Τα παίρνετε τα φάρμακά σας;

Μαργαρίτα

Τα χω σιχαθεί αυτά τα χάπια... Ίσως να πάρω ένα, μετά το μπάνιο...

Άντζελα

Να πάρετε. Και ένα και δύο! Είναι κρίμα να πονάτε χωρίς λόγο. Λοιπόν, εγώ θα τελειώσω εδώ με το σαλόνι και θα πάω στις Φένιας το δωμάτιο μετά.

Μαργαρίτα

Καλά θα κάνεις. Αλήθεια, πού είναι η κόρη μου;

Άντζελα

Μέσα, νομίζω. Ετοιμάζεται να βγει, απ ό, τι έπιασα να λέει στο τηλέφωνο.

Μαργαρίτα

Τίποτα δε σου ξεφεύγει εσένα, πρακτορείο Ρόιτερ!

Η Άντζελα γελάει

Μαργαρίτα

Πάω προς τα μέσα. Θα σε δω αργότερα.

Άντζελα

Περαστικά, κυρία Μαργαρίτα μου. Κι έννοια σας. Θα κάνω ησυχία εγώ εδώ!

Μαργαρίτα

Σ ευχαριστώ, κοπέλα μου.

Η Μαργαρίτα φεύγει προς τα μέσα, πιάνοντας το σβέρκο της. Η Άντζελα ψάχνει κάτι στο ψάθινο καλάθι κι αφού δεν το βρίσκει, φεύγει προς τα μέσα.

Σκηνή 3^η

Μπαίνει η Φένια. Στο ένα χέρι κρατάει κάτι πίνακες τυλιγμένους με ύφασμα και στο άλλο το κινητό της, καθώς πληκτρολογεί κάτι νούμερα. Κοιτάζει λίγο γύρω της, μιλάει χαμηλόφωνα

Φένια

Φίλιππε; [...] Καλημέρα. Η Φένια είμαι [...] Καλά, εσύ; [...] κι εγώ μια χαρά, αν και μου έσπασε τα νεύρα η μητέρα μου το πρωί [...] της είπα για σένα και δε θέλει με τίποτα [...] όχι, όχι, σου λέω, ήταν ανένδοτη. Ούτε θέλει να δεις τους πίνακες, ούτε, φυσικά, να έρθεις από δω [...] θα σου εξηγήσω από κοντά. Άκουσέ με. Φέρνω μαζί μου κάποιους, που πήρα από το υπόγειο, να τους δεις. Η γυναίκα έχει μεγάλο ταλέντο, αλλά από τότε που έγινε το δυστύχημα, το μόνο που κάνει είναι να ρίχνει χόμα πάνω της και να θάβει τον εαυτό της [...] Μην ανησυχείς, Φίλιππε, ξέρω τι κάνω. Πρέπει με κάποιο τρόπο να τραβήξω τη μητέρα μου από αυτό εδώ το μαυσωλείο... Θα σου φέρω και μια προκαταβολή να το κλείσουμε απόψε [...] χρειάζεται, άκου που σου λέω...

Μπαίνει η Αντζελα με ένα απορρυπαντικό στα χέρια της. Η Φένια τη βλέπει, συντομεύει το τηλεφώνημα

Φένια

Θα τα πούμε από κοντά σε λίγο. Σε φιλώ...

*Κλείνει το τηλέφωνο, ακουμπάει στο πλάι του καναπέ
τους πίνακες, πάει προς το χρηματοκιβώτιο*

Άντζελα

Φεύγετε, δεσποινίς Φένια;

Φένια

Ναι, Άντζελα, έχω πολλά να κάνω σήμερα.

Άντζελα

Μα Κυριακάτικα;

Φένια

Μιλάς εσύ, που δουλεύεις επτά μέρες την εβδομάδα;

Άντζελα

Εγώ έχω ανάγκη, δεσποινίς Φένια. Έχω μια
οικογένεια να θρέψω πίσω στη χώρα μου.

*Η Φένια ανοίγει το χρηματοκιβώτιο με το κλειδάκι
της και παίρνει από μέσα δύο μεγάλες δεσμίδες
χαρτονομίσματα.*

Φένια

Κι εγώ έχω ανάγκη να ζω, Άντζελα. Δεν μπορώ να
είμαι σαν τη μάνα μου, ούτε να περνάω τη ζωή μου,
κυκλοφορώντας σ' ένα νεκροταφείο όλη μέρα...

Άντζελα

Μην είστε τόσο σκληρή με τη μητέρα σας, δεσποινίς
Φένια. Από το ατύχημα και μετά, έχει περάσει πάρα
πολλά.

Φένια [λίγο απότομα]

Έχουν περάσει πέντε χρόνια, Αντζελα! ΠΕΝΤΕ ΟΛΟΚΛΗΡΑ χρόνια! Ό,τι και να μας συμβεί, πρέπει να συνεχίσουμε να ζούμε εκεί έξω! Θέλει κότσια η ζωή!

Αντζελα

Είστε νέα, γερή, όμορφη, πλούσια. Έχετε τα πάντα! Είναι εύκολο να λέτε κάτι τέτοιο. Δεν είναι όλα στο χέρι μας. Κι εξάλλου η μητέρα σας είναι ευχαριστημένη με τη ζωή της εδώ, απ ό,τι φαίνεται...

Φένια

Τα φαινόμενα, πολλές φορές, απατούν, Αντζελα. Είναι δυστυχησμένη και μίζερη και δεν το ξέρει. Τέλος πάντων. Πρέπει να φύγω! Ενημέρωσέ τη, αν μπορείς, ότι θα αργήσω απόψε.

Αντζελα

Μείνετε ήσυχη. Θα της το πω! Να προσέχετε, δεσποινίς Φένια.

Φένια

Δεν έχω κάτι να προσέξω, Αντζελα! Καλά κουράγια εδώ. Έφυγα!

Αντζελα

Να πάτε στο καλό...

Η Φένια παίρνει τους πίνακες και φεύγει βιαστική. Το χρηματοκιβώτιο μένει ανοιχτό, με το κλειδάκι επάνω. Η Αντζελα κουνάει λίγο το κεφάλι της αριστερά δεξιά, σα να μη συμφωνεί με τη Φένια. Γυρνάει στη βιβλιοθήκη κι αρχίζει να την καθαρίζει. Φώτα...

Σκηνή 4^η

Φώτα... Βράδυ... Μπαίνει η Μαργαρίτα κρατώντας ένα ποτό με πάγο. Κοιτάζει το ρολόι της. Πηγαίνει στη βιβλιοθήκη και ψάχνει στα βιβλία. [Το χρηματοκιβώτιο είναι κλειστό χωρίς το κλειδάκι επάνω]. Διαλέγει ένα, κάθεται στον καναπέ της, ξαπλώνει κι αρχίζει να το ξεφυλλίζει, ανόρεχτα. Δε βολεύεται... Κοιτάζει πάλι το ρολόι της. Σηκώνεται, παίρνει το μπορντό τετράδιο κι ένα στυλό. Ανάβει τσιγάρο, βάζει μουσική. Περιφέρεται στο χώρο. Κοιτάζει ξανά το ρολόι της. Περνάει μπροστά σπ τον πίνακά της. Κοντοστέκεται... Χτυπάει δυνατά η πόρτα. Τρομάζει.

Μαργαρίτα

Ποιος είναι;

Ακούγεται μια αντρική φωνή

Άντρας

Ανοίξτε, σας παρακαλώ!

Η Μαργαρίτα τρομάζει. Πλησιάζει προς την πόρτα διστακτικά

Μαργαρίτα

Είπα. Ποιος είναι;

Ακούγεται ξέπνοη απέξω η φωνή της Φένιας

Φένια

Μαμά ...

Μαργαρίτα

Φένια;

Φένια

Μαμά... άνοιξε ...

Η Μαργαρίτα ανοίγει γρήγορα την πόρτα... Ένας άντρας με αθλητικές φόρμες και καπέλο [το πρόσωπό του δε θα φαίνεται ιδιαίτερα], κρατά τη Φένια, από τους ώμους. Είναι χτυπημένη, έχει αίματα στα χέρια και στο πρόσωπο, λάσπες στα ρούχα της και τρέμει... Η Μαργαρίτα σοκάρεται στη θέα της κόρης της

Μαργαρίτα

ΦΕΝΙΑ!!!

Φένια

Μαμά ... εγώ ...

Η Φένια λιποθυμάει και ο άντρας την παίρνει αγκαλιά και την πάει προς τον καναπέ. Η εξώπορτα μένει ανοιχτή. Την ξαπλώνει μαλακά στον καναπέ.

Μαργαρίτα

Τι έγινε; Τι συμβαίνει; Τι έπαθε η κόρη μου;

Άντρας

Λιποθύμησε. Φέρτε σας παρακαλώ νερό και καθαρές πετσέτες

Φένια

Μαμά...

Μαργαρίτα

Σσςς, μη μιλάς, αγάπη μου. Σώπασε. Εδώ είμαι εγώ...
Πάρε μια ανάσα... Πάω να σου φέρω λίγο νερό...

Η Μαργαρίτα κάνει να σηκωθεί αλλά η Φένια την τραβάει απ το ρούχο, φοβισμένη

Φένια

Μαμά, μη φεύγεις! Μη μ αφήνεις μόνη μου!

Άντρας

Μην ανησυχείτε. Δεν είναι τίποτα. Φέρτε, μονάχα, γρήγορα αυτά που σας είπα.

Η Μαργαρίτα φεύγει γοργά, παραπατώντας λίγο απ το σοκ. Επιστρέφει με κανάτα γεμάτη νερό και πετσέτες. Ο άντρας τα παίρνει και ξεκινάει να περιποιείται τη Φένια που έχει ακόμη κλειστά τα μάτια. Η Μαργαρίτα είναι όρθια, παγωμένη. Η Φένια παραμιλάει... Ο άντρας αφηγείται

Άντρας

Η κόρη σας έπεσε θύμα ληστείας.

Μαργαρίτα

Τι;

Φένια

Μαμά ... κρυώνω...

Μαργαρίτα

Πάω να σου φέρω μια κουβέρτα, αγάπη μου. Μη μιλάς...

Φένια

ΟΧΙ! Μείνε μαζί μου. Πάρε με αγκαλιά...

Άντρας

Είμαι εγώ εδώ... Φέρτε μια κουβέρτα, σας παρακαλώ.

Η Μαργαρίτα φεύγει γρήγορα. Επιστρέφει αμέσως μετά με μια κουβέρτα. Της την απλώνει πάνω της... Κάθεται μαζεμένη στην άκρη του καναπέ... αμίλητη... Ο άντρας καθαρίζει τα αίματα απ τη Φένια... Εκείνη, παραληρεί με κλειστά μάτια ...

Φένια

Μαμά ... με λήστεψαν ... με χτύπησαν ... μου πήραν τη τσάντα μου ... το κινητό μου... και ...

Μαργαρίτα

Αχ κορίτσι μου...

Άντρας

Σσος... ξεκουραστείτε... μη μιλάτε άλλο..

Μαργαρίτα

Ποιος είσαι εσύ;

Άντρας

Ο φύλακας του πάρκου. Έκανα τη συνηθισμένη μου βόλτα, ώσπου άκουσα μια γυναικεία φωνή να φωνάζει βοήθεια...

Μαργαρίτα

Ωωω, Θεέ μου...

Άντρας

Έτρεξα, προς το μέρος που ακούγονταν οι φωνές, όσο πιο γρήγορα μπορούσα... βρήκα την κόρη σας πεσμένη κάτω κι έναν άντρα από πάνω της να προσπαθεί να

της πάρει την τσάντα και κάτι άλλα μεγάλα πράγματα... σαν τελάρια έμοιαζαν... δεν έβλεπα καλά μέσα στο σκοτάδι...

Φένια

Μαμά... συγνώμη...

Άντρας

Ο άντρας, μόλις με είδε, φοβήθηκε, έδωσε μια κλωτσιά στην κόρη σας, πήρε τα πράγματα κι έφυγε τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι...

Η Μαργαρίτα τρέμει, ψάχνει την ταμπακέρα της, τη βρίσκει. Ανάβει τσιγάρο. Η Φένια είναι ήσυχη με κλειστά μάτια, κουλουριασμένη.

Μαργαρίτα

Γιατί; ... Γιατί;... Πόσες φορές σου έχω πει να μην τριγυρνάς μόνη σου τα βράδια... Ποτέ δε με άκουσες...

Άντρας

Έχετε δίκιο...

Μαργαρίτα

Μήπως πρέπει να πάμε στο νοσοκομείο; Αν...

Άντρας [τη διακόπτει]

Μην ανησυχείτε. Τα τραύματά της είναι επιφανειακά, απλά έχει πάθει σοκ και θέλει πολλή προσοχή...

Φένια

Μαμά... Μου έκλεψαν τους πίνακες σου...

Μαργαρίτα

Τι; Ποιους πίνακές μου;

Φένια

Συγνώμη, μαμά...

Μαργαρίτα

Δεν καταλαβαίνω, Φένια μου...

Άντρας

Ευτυχώς το σπίτι σας είναι κοντά στο πάρκο κι έτσι την έφερα αμέσως... Είναι όμως συγχυσμένη ...

Η Μαργαρίτα δείχνοντας να μην ακούει τον άντρα, αφήνει το μισοτελειωμένο τσιγάρο στο τασάκι... σηκώνεται έντρομη επάνω... Κοιτάζει πίσω που είναι η έξοδος [υποτίθεται] για το υπόγειο... Φεύγει με αργά βήματα προς αυτό... Η Φένια ανοίγει για πρώτη φορά τα μάτια της... σηκώνεται με δυσκολία για να μείνει καθιστή. Παίρνει με κόπο το αναμμένο τσιγάρο... κάνει μια τζούρα... ακούγεται από μέσα η σπαρακτική φωνή της Μαργαρίτας... ο άντρας είναι ακίνητος με σκυμμένο κεφάλι...

Μαργαρίτα

ΟΧΙ! ...

Φένια

Συγγνώμη, μαμά ...

Φώτα ... μουσική ...

Σκηνή 5^η

Φώτα... Η Αντζελα είναι ήδη στη σκηνή, μπροστά στη βιβλιοθήκη με την πλάτη γυρισμένη στο κοινό. Μπαίνει η Μαργαρίτα, σέρνοντας δύο μεγάλες σακούλες σκουπιδιών.

Μαργαρίτα

Αντζελα, μπορείς σε παρακαλώ να πας αυτές τις σακούλες έξω;

Η Αντζελα γυρνάει προς την πλευρά της Μαργαρίτας, κρατώντας ένα βιβλίο στο χέρι της

Αντζελα

Αμέσως κυρία Μαργαρίτα. Θα μπορούσα να δανειστώ αυτό το βιβλίο; Τα βράδια που πέφτω στο κρεβάτι, δεν μπορώ να κοιμηθώ απ τους πόνους κι όπως ξέρετε, τηλεόραση δεν έχω για να ξεχνιέμαι λίγο...

Μαργαρίτα

Ναι, και βέβαια, μπορείς να πάρεις ό,τι θες από τη βιβλιοθήκη.

Αντζελα

Ευχαριστώ πολύ! Τόσα χρόνια στην Ελλάδα, πια, έχω μάθει άψογα τα ελληνικά! Αφήστε τις σακούλες. Θα τις πάρω αμέσως.

Η Αντζελα βάζει γρήγορα το βιβλίο στην τσάντα της που είναι σε ένα σκαμπό στην άκρη και παίρνει τις σακούλες. Είναι βαριές.

Άντζελα

Έλα, Παναγία μου! Τι έχετε βάλει εδώ μέσα;
Πτώματα;

Μαργαρίτα

Κάτι παλιοπράγματα που μάζεψα απ το υπόγειο. Τόσα χρόνια εκεί κάτω, μόνο χώρο πιάνουν και μούχλα.

Άντζελα

Μα τι μανία σας έπιασε σήμερα με το υπόγειο; Όλη μέρα είστε κλεισμένη εκεί κάτω. Δέκα φορές σας είπα να σας βοηθήσω, αλλά δε θέλετε!

Μαργαρίτα

Έχεις ένα σωρό δουλειές, εδώ πάνω, Άντζελα. Φτάνουν! Εξάλλου, σου έχω πει ότι δε θέλω να πατάει κανείς εκεί... Άσχετα, αν αυτή μου η επιθυμία δεν τηρήθηκε από την ίδια μου την κόρη...

Επικρατεί μια μικρή σιωπή...

Άντζελα

Πώς είναι σήμερα η Φένια; Η πόρτα της είναι κλειστή και δεν ακούω κάποιο θόρυβο από μέσα.

Μαργαρίτα

Μια βδομάδα είμαστε έτσι... Έχει κλειδωθεί στο δωμάτιό της και δε λέει να βγει από κει μέσα. Της αφήνω φαγητό έξω απ την πόρτα, να φανταστείς... Δεν έχουμε μιλήσει καθόλου από εκείνο το βράδυ... Δεν ξέρω τι να κάνω... Είμαι εξοργισμένη μαζί της, αλλά κι απ την άλλη, δεν μπορώ να τη βλέπω σ αυτή την κατάσταση...

Άντζελα

Μη στεναχωριέστε, κυρία. Ο χρόνος γιατρεύει όλα όσα μας στεναχωρούν.

Μαργαρίτα

Ή τα μετατρέπει σε τέρατα...

Άντζελα

Θυμάμαι κι εγώ, τότε που αρρώστησε βαριά η μητέρα μου και ...

Μαργαρίτα [τη διακόπτει]

Όχι σήμερα, Άντζελα, σε παρακαλώ. Κάνε μου τη χάρη. Εξαντλείται η υπομονή μου και νιώθω πολύ κουρασμένη... Αν δε σε πειράζει, να μου πεις κάποια άλλη φορά, ναι;

Άντζελα

Ναι, ναι, κανένα πρόβλημα, κυρία Μαργαρίτα... Πάω τις σακούλες έξω...

Μαργαρίτα

Σ ευχαριστώ πολύ ... και συγνώμη αν είμαι κάπως απότομη...

Άντζελα

Όλοι έχουμε τις δύσκολες μέρες μας... Πάω κι έρχομαι...

Η Άντζελα παίρνει τις σακούλες και βγαίνει απ την εξώπορτα, αφήνοντάς τη ανοιχτή... Η Μαργαρίτα, πάει στο μικρό μπαρ και βάζει ένα ποτό. Το πίνει γρήγορα και γεμίζει ξανά το ποτήρι της. Πίνει λίγο ακόμη και πάει στον πίνακά της. Παίρνει το πινέλο, κι είναι έτοιμη να ζωγραφίσει... Διστάζει, το αφήνει πίνω... Γυρνάει απότομα... Υπάρχει ένας

άντρας στην πόρτα. Κρατάει ένα μικρό πακέτο και κάτι φωτογραφίες. Φοράει καπέλο... Η Μαργαρίτα τρομάζει

Μαργαρίτα

Ποιος είστε εσείς; Πώς μπήκατε μέσα;

Άντρας

Καλημέρα... Συγνώμη αν σας τρόμαξα... η πόρτα ήταν ανοιχτή και ...

Μαργαρίτα

... Και όπου βλέπετε ανοιχτή πόρτα, μπαίνετε μέσα;

Άντρας

Ορίστε; Ούτε καν, απλά ...

Μαργαρίτα [τον διακόπτει αυστηρά]

Τι θέλετε, κύριε;

Άντρας

Να παραδώσω αυτό το πακέτο στην κυρία ... Φένια Κατάλια. Εσείς είστε;

Μαργαρίτα [μαλακώνει]

Όχι, εγώ είμαι η μητέρα της. Τι πακέτο είναι αυτό;

Άντρας [κοιτάζει το πακέτο απ όλες τις πλευρές]

Νομίζω πως είναι κινητό τηλέφωνο. Θα το παραλάβετε εσείς;

Μαργαρίτα

Να, εγώ, γιατί η κόρη μου είναι ... λίγο άρρωστη και ξεκουράζεται...

Η Μαργαρίτα πλησιάζει τον άντρα που ετοιμάζει το χαρτί

Άντρας

Υπογράψτε εδώ, παρακαλώ.

Η Μαργαρίτα παίρνει το στυλό που της δίνει ο άντρας και υπογράφει στο χαρτί. Βλέπει τις φωτογραφίες που κρατάει στο χέρι του

Μαργαρίτα

Τι είναι αυτές οι φωτογραφίες; Πού τις βρήκατε;

Άντρας

Α, ήθελα να σας το πω. Τις βρήκα πεσμένες κάτω, κοντά στην εξώπορτα. Να πω την αλήθεια, έριξα μια ματιά καθώς τις μάζεψα. Εσείς είστε;

Η Μαργαρίτα τις παίρνει απότομα απ το χέρι του

Μαργαρίτα

Είναι παλιές... Τις είχα βάλει σε μια σακούλα για να τις πετάξω. Θα πρέπει να έπεσαν καθώς...

Άντρας

Είστε πολύ όμορφη, πάντως!

Μαργαρίτα

Τι;

Άντρας

Στις φωτογραφίες, λέω, είστε πολύ όμορφη! Λατρεύω τις ασπρόμαυρες!

Μαργαρίτα

Είναι παλιές... πολύ παλιές... Δεν έχουν καμία αξία τώρα...

Άντρας

Ξέρετε, ασχολούμαι πολύ με τη φωτογραφία. Πρόσφατα μάλιστα αγόρασα μια φωτογραφική με όλες μου τις οικονομίες και δε χορταίνω να βγάζω!

Υπάρχει μια μικρή αμηχανία.

Άντρας

Μου αρέσει πολύ να φωτογραφίζω πρόσωπα. Κυνηγάω τις εκφράσεις των ανθρώπων που αποτυπώνονται τα συναισθήματά τους... Συγνώμη που παίρνω το θάρρος... αλλά έχει μια σπάνια ομορφιά το πρόσωπό σας...

Μαργαρίτα

Τι; Σας παρακαλώ. Πώς τολμάτε!

Η Μαργαρίτα ασυναίσθητα φέρνει τα μαλλιά της να καλύψει το σημάδι στο πρόσωπό της

Άντρας

Από την ώρα που σας αντίκρισα, σκέφτηκα ότι θα ήθελα πολύ να σας φωτογραφίσω... Το πρόσωπό σας είναι ένας ανεξερεύνητος χάρτης ομορφιάς.

Η Μαργαρίτα παγώνει... Ο άντρας παίρνει θάρρος κι αρχίζει να γυρίζει γύρω της, να της μιλάει, να τη μυρίζει και να την αγγίζει ελαφρά...

Άντρας

Ξέρω ότι ξαφνιάζεστε με αυτά που σας λέω... Ένας άγνωστος να σας λέει τέτοια λόγια στο κατώφλι της

πόρτας σας... Θα ήταν πολύ τολμηρό αν σας ζητούσα να σας φωτογραφίσω; Το όνειρό μου είναι να κάνω κάποτε μια έκθεση κι έψαχνα για εκείνο το πορτρέτο που θα ήταν το επίκεντρο της όλης μου δουλειάς...

Έρχεται μπροστά της σε απόσταση αναπνοής. Της σηκώνει τα μαλλιά προς τα πίσω απ την πλευρά που είναι το σημάδι στο πρόσωπό της

Άντρας

Τίποτα δεν μπορεί να παραμορφώσει αυτό που είστε...

Ο άντρας σκύβει κοντά στα χείλη της. Η Μαργαρίτα κλείνει τα μάτια... Ακούγονται από μέσα σπάσιμο γυαλιών και η Φένια να φωνάζει

Φένια

Μαμά!!!

Η Μαργαρίτα ανοίγει τα μάτια της. Ο άντρας στέκει εκεί παγωμένος

Μαργαρίτα

Η κόρη μου!

Φώτα...

Σκηνή 6^η

Μπαίνει η Φένια. Ατημέλητη. Μαζεμένα μαλλιά, μελανιά στο μάγουλο και στην άκρη των χειλιών. Φόρμα και μπλούζα. Μιλάει στο κινητό της με προσποιητή καλή διάθεση και άνεση

Φένια

Όχι, βρε κουτό, μια χαρά είμαι! [...] Ε, ναι, πονάει λίγο το μάγουλό μου και τα χείλη μου, αλλά εντάξει, θα επιβιώσω, πιστεύω! [...] γελάει Αχ, μη με κάνεις να γελάω, Φίλιππε...

Καθώς μιλάει, πάει στο μπαρ και προσπαθεί να βάλει ένα ποτό στο ποτήρι, αλλά τρέμουν τα χέρια της

Φένια

Όχι, να μην έρθεις από δω! Καταρχήν, είμαι σα να έχω βγει νοκ άουτ στο μποξ και κατά δεύτερον και κυριότερο, η Μαργαρίτα είναι πολύ θυμωμένη ακόμη μαζί μου με τους πίνακες [...] Δεν ξέρω τι θα κάνω [...] Όχι, δεν πήγα στην αστυνομία, αλλά και να πάω, είναι ήδη χαμένη υπόθεση...

Πίνει μονορούφι το ποτό της με χέρια που τρέμουν

Φένια

Φιλιππάκο, να σε αφήσω γιατί έχω κάτι δουλίτσες και να τα πούμε μετά; [...] Να' σαι καλά. Σ

ευχαριστώ πολύ [...] Εντάξει, στείλε μου όποτε θες.
Σε φιλώ. Έλα, γεια...

Η Φένια κλείνει το τηλέφωνο και το πετάει
αδιάφορα. Ψάχνει την ταμπακιέρα της μητέρας της.
Τη βρίσκει ανάβει τσιγάρο. Τα χέρια της ακόμη
τρέμουν. Τα κοιτάζει. Σφίγγει μπουτιές. Βάζει κι
άλλο ποτό. Πίνει. Ακούγεται κεραυνός... Μπαίνει η
Μαργαρίτα μ' έναν δίσκο. Επάνω έχει χάπια, νερό,
τσάι, κέικ κλπ

Μαργαρίτα

Το βολεύτηκες;

Φένια

Ποιο;

Μαργαρίτα

Το νέο σου κινητό.

Φένια

Ναι, εντάξει είναι. Εσύ θα πάρεις ποτέ κανένα;

Μαργαρίτα

Εγώ δεν το χρειάζομαι. Έχω το σταθερό μας.

Φένια

Το οποίο, δε χτυπάει ποτέ.

Μαργαρίτα

Καλύτερα. Διατηρώ την ησυχία μου. Θα έρθεις να
πάρεις τα φάρμακά σου;

Φένια

Σε λίγο...

Μαργαρίτα

Ε τότε έλα να φας κάτι μια στάλα, να προστατέψεις το στομάχι σου προτού πάρεις τα χάπια σου.

Φένια

Σε λίγο μαμά...

Μαργαρίτα

Καλό είναι να τηρούμε τις ώρες της αντιβίωσης για να μην...

Φένια [τη διακόπτει]

Εντάξει, Μαργαρίτα. Είπα, σε λίγο!

Λίγη παύση και αμηχανία...

Μαργαρίτα

... Το πάει για βροχή...

Φένια

... ναί...

Μαργαρίτα

Να φέρω το σκάκι να παίξουμε μια παρτίδα, όπως...

Φένια [αυστηρά τη διακόπτει ξανά]

Τι προσπαθείς, ακριβώς, να κάνεις, μου λες;

Μαργαρίτα

Τι εννοείς;

Φένια

Μια βδομάδα τώρα μητέρα, με έχεις πρήξει με τις ιδέες και τις προτάσεις σου. Φάε αυτό, πιες το άλλο, βγες έξω στον κήπο, διάβασε βιβλίο... Φτάνει λίγο!

Μαργαρίτα

Μια βδομάδα τώρα, δεν έχεις ανοίξει το στόμα σου να μιλήσουμε για εκείνο το βράδυ.

Φένια

Δε με ρώτησες ποτέ!

Μαργαρίτα

Για να μη σε πιέσω... Κοντεύω να τρελαθώ από την έγνοια και την αγωνία μου για το τι συνέβη τότε...

Φένια

Αυτό είναι ή ότι είσαι εξοργισμένη που πήρα τους πίνακές σου;

Μαργαρίτα

Η αλήθεια είναι, πως...

Φένια [τη διακόπτει]

... πως ό,τι και να συνέβη τότε, ανήκει στο παρελθόν. Δεν αλλάζει κάτι. Το αφήνουμε πίσω και συνεχίζουμε κανονικά.

Πάει στο μπαρ και βάζει ένα ποτό ακόμη. Πίνει μονορούφι.

Μαργαρίτα

Τι κάνεις εκεί, Φένια; Είναι μέρα ακόμη!

Η Φένια κοιτάζει το μπουκάλι ολόγυρα και με ειρωνικό ύφος, λέει

Φένια

Δε γράφει κάπου ποιες ώρες ενδείκνυται να πίνεται τούτο εδώ!

Μαργαρίτα

Δεν επιτρέπεται το αλκοόλ, Φένια μου, όταν παίρνεις φάρμακα!

Φένια

Εσύ τα παίρνεις τα δικά σου;

Μαργαρίτα

Τι;

Φένια

Μην κάνεις πως δεν άκουσες! Ξέρω ότι έχεις σταματήσει εδώ και πολύ καιρό να παίρνεις τα χάπια σου. Δεν είμαι ηλίθια! Κι αυτά εδώ τα μπουκάλια, ποιος τα έχει αδειάσει;

Η Φένια σηκώνει κάτι μισοτελειωμένα μπουκάλια απ το μπαρ και της τα δείχνει. Ακούγεται κι άλλος κεραυνός.

Μαργαρίτα

Αυτά ... είναι από παλιά ... άδεια ...

Φένια

Όπως και η ζωή σου!

Μαργαρίτα

Πώς τολμάς;

Φένια

Τι έγινε, μανούλα; Σου θυμίζω εσένα; Πίνω, δεν παίρνω τα χάπια μου, δεν τρώω, δε βγαίνω έξω, έχω σημάδια στο πρόσωπό μου... Βρήκες τον παραμορφωτικό σου καθρέφτη σε μένα;

Μαργαρίτα

Πάψε!

Ξεκινάει δυνατή βροχή. Τα φώτα τρεμοπαίζουν. Η Φένια με τη Μαργαρίτα κοιτάζονται για λίγο χωρίς να μιλάει καμία. Η Μαργαρίτα στρέφει το βλέμμα στο παράθυρο

Μαργαρίτα [μαλακώνει]

Έβαλε κρύο...

Φένια [επιθετικά]

Σε βαρέθηκα...

Μαργαρίτα [πάει προς το παράθυρο]

Ρίχνει χαλάζι...

Φένια

Πώς αντέχεις τον εαυτό σου;

Μαργαρίτα

Θα μου χαλάσουν οι τουλίπες...

Φένια

Κατά βάθος, σε βολεύει να με έχεις εδώ μέσα, έτσι δεν είναι;

Μαργαρίτα

Πρέπει να πάω κάτω να τις σκεπάσω... θα χαλάσουν... κρίμα είναι...

Φένια

Και τότε έβρεχε, έτσι δεν είναι;

Μαργαρίτα

Έπρεπε να είχα προβλέψει τη βροχή...

Φένια

Σαν σήμερα... πριν δέκα χρόνια... μας αφάνισες...

Μαργαρίτα

Δε θέλω να μου πάθουν κάτι...

Φένια

Μόλις είχαμε φύγει από την έκθεση ζωγραφικής σου... Ήσουν ευτυχισμένη. Για άλλη μια φορά τους είχες κατακτήσει όλους... Όλο το βράδυ έπινες, κάπνιζες και περιφερόσουν, μοιράζοντας χαμόγελα και εισπράττοντας φιλοφρονήσεις. Σου είπε ο πατέρας να πάρει εκείνος το αυτοκίνητο, αλλά εσύ πάντα ήθελες να τα ελέγχεις όλα. Ακόμη κι εκείνα που δεν ήταν στο χέρι σου.

Μαργαρίτα

Αν σταματήσει τώρα η βροχή, ίσως και να γλιτώσουν...

Φένια

Εγώ κοιμόμουν στο πίσω κάθισμα. Σας βαριόμουν και τους δύο. Ποτέ δε μου δίνετε σημασία. Όλο για σένα μιλούσατε. Για το πόσο όμορφη είσαι, πόσο ωραία ζωγράφιζες, πού θα πάτε ταξίδι, ποιο εξοχικό θα αγοράσετε... πόσο σε αγαπούσε!

Μαργαρίτα

Παράξενο να βρέχει σήμερα... είναι καλοκαίρι... το καλοκαίρι δε βρέχει...

Φένια

Σε πήρε ο ατζέντης σου να σου πει ότι πουλήθηκαν όλοι σου οι πίνακες...

Η Μαργαρίτα πλησιάζει περισσότερο στο παράθυρο να κοιτάξει έξω...

Μαργαρίτα

Ποιος είναι αυτός εκεί πέρα;

Φένια

Με ξύπνησες, μητέρα. Με τρόμαξαν οι φωνές του ενθουσιασμού σου...

Μαργαρίτα

Τι γυρεύει αυτός στον κήπο μου;

Φένια

Δεν έπρεπε να με ξυπνήσεις. Γιατί εγώ είδα αυτό που εσύ δεν είδες, τυφλωμένη από τον κόσμο σου!

Μαργαρίτα

Πρέπει να φύγει από εκεί...

Φένια

Τον άνθρωπο που περνούσε το δρόμο...

Μαργαρίτα

Εξαφανίσου απ τον κήπο μου!

Φένια

Με ξύπνησες, Μαργαρίτα, για να με κοιμήσεις για πάντα...

Η Μαργαρίτα γυρίζει το βλέμμα της στη Φένια, καθώς εκείνη πάει προς την εξώπορτα

Μαργαρίτα

Πού πας; Μη με αφήνεις μόνη μου!

Φένια

Μόνη σου ήσουν πάντα!

Η Φένια ανοίγει την εξώπορτα και φεύγει. Η Μαργαρίτα τρέχει στην πόρτα, αλλά δε βγαίνει έξω από αυτή...

Μαργαρίτα

ΦΕΝΙΑ!!!

Προσπαθεί να κάνει δυο βήματα έξω από την πόρτα. Δεν τα καταφέρνει. Πανικοβάλλεται. Αρχίζει να ανασαίνει γρήγορα. Δεν μπορεί να κάνει βήμα... Μπαίνει πάλι μέσα, πάει στο μπαρ, ανασαίνοντας γοργά και βάζει ένα ποτό. Προσπαθεί να το πιει αλλά τα χέρια της τρέμουν πολύ ...

Σκηνή 7^η

Εμφανίζεται στην εξώπορτα ένας άντρας φορώντας ένα άσπρο αδιάβροχο με κουκούλα, από το οποίο στάζουν νερά απ τη βροχή. Στο χέρι του κρατάει ένα μαχαίρι και στο άλλο τρεις τουλίπες.

Άντρας

Συγγνώμη... Κυρία Μαργαρίτα;

Η Μαργαρίτα τον κοιτάζει και ταραάζεται παραπάνω, αλλά δυσκολεύεται να πάρει ανάσες

Μαργαρίτα

Ποιος ... ποιος είσαι ... εσύ;

Άντρας

Είμαι... ο κηπουρός, κυρία Μαργαρίτα. Ετοιμαζόμουν να φύγω, μα χτύπησε κεραυνός τη λεμονιά κι ένα μεγάλο κλαδί έπεσε πάνω στα λουλούδια ... Γύρισα πίσω για να το κόψω κι έβαλα ένα πλαστικό κάλυμμα πάνω στις...

Μαργαρίτα

Δεν είμαι καλά...

Η Μαργαρίτα αρχίζει να πηγαίνει πάνω κάτω με γρήγορες ανάσες καθώς παθαίνει μια κρίση άγχους. Ο άντρας, αφήνει το μαχαίρι και τις τουλίπες δίπλα στον πίνακα και κάνει να την πλησιάσει

Μαργαρίτα

Μη με πλησιάζεις. Μείνει εκεί. Δεν αισθάνομαι καλά, σου λέω.

Άντρας

Μπορώ να κάνω κάτι; Να σας φέρω λίγο νερό;

Μαργαρίτα

Μείνε μακριά.

Άντρας

Δε θα σας πειράξω, κυρία Μαργαρίτα. Θέλω απλά να βοηθήσω ...

Μαργαρίτα

Δεν μπορώ να αναπνεύσω... Τρέμω ολόκληρη...

Ο άντρας την πλησιάζει και την κρατάει απ τους ώμους

Άντρας

Πάρτε βαθιές ανάσες. Σιγά - σιγά... Έτσι μπράβο... Με το μαλακό... Ελάτε να καθίσετε εδώ.

Ο άντρας τη βοηθάει να καθίσει στον καναπέ. Είναι στραμμένος με πλάτη στο κοινό. Η Μαργαρίτα προσπαθεί να βρει τις ανάσες της.

Μαργαρίτα

Πού πήγε η κόρη μου; ... Έφυγε!

Άντρας

Δεν ξέρω. Δεν είδα κάποιον. Ρίχνει πολλή βροχή έξω!... Είστε λίγο καλύτερα; Θέλετε να σας φέρω λίγο νερό ή κάτι άλλο;

Μαργαρίτα

Όχι, δε θέλω τίποτα... Εγώ φταίω... Τσακωθήκαμε ...

Άντρας

Συμβαίνουν αυτά, κυρία Μαργαρίτα. Μη στεναχωριέστε τώρα. Θα περάσει... Μην ανησυχείτε.

Μαργαρίτα

Όχι, δε θα περάσει. Έφυγε. Και φταίω εγώ γι αυτό. Δε θα γυρίσει πίσω κι εγώ δεν έχω την ευκαιρία να της ζητήσω συγνώμη...

Άντρας

Ίσως και να μη φταίτε τόσο, όσο νομίζετε... Άλλες φορές είναι η κακιά στιγμή, κάποιες άλλες οι συνθήκες που δημιουργούνται γύρω μας... Όμως ό,τι έγινε, έγινε. Αν ζούμε με τύψεις κι ενοχές, δεν αλλάζει κάτι.

Μαργαρίτα

Εγώ φταίω, σου λέω...

Άντρας

Οι εμμονές μέσα μας, κυρία Μαργαρίτα, γίνονται φλεγμονές και στο τέλος περνάμε τη ζωή μας μέσα στη θλίψη...

Μαργαρίτα

Δεν είμαι καλά... Είμαι δυστυχισμένη...

Άντρας

Το ξέρω... Σας βλέπω κάθε μέρα...

Μαργαρίτα

Τι εννοείς;

Άντρας

Εδώ γύρω μένω, κυρία Μαργαρίτα. Σας βλέπω πολύ συχνά... Όταν κάθεστε στο παράθυρό σας να ζωγραφίσετε ή όταν κατεβαίνετε από την εσωτερική πόρτα στον κήπο. Είστε πάντα σκεπτική και θλιμμένη...

Μαργαρίτα

Πώς είναι άραγε να ξυπνάς και να μπορείς να αναπνέεις;

Ακούγεται κεραυνός...

Μαργαρίτα

Θα χαλάσουν οι τουλίπες μου...

Άντρας

Τις κάλυψα εγώ με ένα πλαστικό κάλυμμα, όταν έκοψα το κλαδί τον κήπο σας. Μην ανησυχείτε. Σε λίγο θα σταματήσει και η βροχή και θα είναι όλα εντάξει. Ξαπλώστε λίγο εδώ και μη σας νοιάζει τίποτα. Θα περάσει...

Ο άντρας βοηθάει τη Μαργαρίτα να ξαπλώσει

Μαργαρίτα

Σ ευχαριστώ πολύ... Νιώθω πολύ κουρασμένη...

Άντρας

Κλείστε τα μάτια σας και κοιμηθείτε λίγο. Θα φύγω κι εγώ, να σας αφήσω στην ησυχία σας...

Μαργαρίτα

Η ησυχία κάνει πολλή φασαρία μέσα μου και δεν την αντέχω άλλο. Κάθισε λίγο μέχρι να με πάρει ο ύπνος, σε παρακαλώ.

Άντρας

Εντάξει, θα καθίσω λίγο ακόμη...

Τα φώτα τρεμοπαίζουν

Μαργαρίτα

Πότε θα σταματήσει αυτή η αναθεματισμένη βροχή;

Άντρας

Σύντομα... πολύ σύντομα...

Γίνεται διακοπή ρεύματος

Μαργαρίτα

Κόπηκε το ρεύμα...

Άντρας

Ακόμη καλύτερα. Κλείστε τα μάτια σας...

Φώτα...

Σκηνή 8^η

Η Μαργαρίτα κοιμάται βαθιά στον καναπέ [φοράει τα ίδια ρούχα με την προηγούμενη σκηνή]. Έρχεται η Αντζελα από τα μέσα δωμάτια. Στον καλόγερο είναι ήδη κρεμασμένη η τσάντα της και στο πάτωμα τα παπούτσια της. Λύνει τα μαλλιά της, καθώς μπαίνει μέσα

Αντζελα

Κυρία Μαργαρίτα, τελείωσα.

...

Αντζελα

Κυρία Μαργαρίτα;

Η Αντζελα πλησιάζει στον καναπέ και διαπιστώνει ότι κοιμάται βαριά. Πάει στη βιβλιοθήκη αθόρυβα, βγάζει ένα κλειδί από την τσέπη της κι ανοίγει το χρηματοκιβώτιο. Εκεί μέσα υπάρχουν ένα σωρό μπουκαλάκια με φάρμακα και πολλές δεσμίδες χαρτονομίσματα. Παίρνει όλα τα χρήματα στα κρυφά, κλείνει το χρηματοκιβώτιο και βάζει το κλειδί κάτω από ένα βιβλίο. Κρύβει τα χρήματα στην τσάντα της που κρέμεται στον καλόγερο. Πλησιάζει στον καναπέ. Σκουντάει απαλά τη Μαργαρίτα. Εκείνη, ξυπνάει σιγά - σιγά

Αντζελα

Κυρία Μαργαρίτα; Τελείωσα. Πρέπει να φύγω σιγά - σιγά...

Μαργαρίτα

Τι ώρα είναι;

Άντζελα

Περασμένες τέσσερις. Όλη μέρα κοιμάστε πολύ βαθιά.

Μαργαρίτα

Το κεφάλι μου πονάει πολύ...

Άντζελα

Λογικό... Είδα το άδειο μπουκάλι!

Μαργαρίτα

Όχι... δεν ... η Φένια... χτες ... πού είναι ο κηπουρός;

Άντζελα

Ποιος κηπουρός;

Μαργαρίτα

Ήταν εδώ χτες το βράδυ. Μου έκανε παρέα μέχρι να κοιμηθώ. Έβρεχε πολύ...

Άντζελα

Δεν ξέρω τι λέτε, κυρία Μαργαρίτα. Εγώ αυτό που έχω να πω είναι, ότι το υπόγειο πλημμύρισε χτες κι αναγκάστηκα να πετάξω ένα σωρό πράγματα.

Μαργαρίτα

Γύρισε η Φένια;

Άντζελα

Όχι, δεν είναι εδώ ...

Μαργαρίτα

Μαλώσαμε χτες βράδυ κι έφυγε θυμωμένη μέσα στη βροχή.

Άντζελα

Εσείς και η Φένια; Εντύπωση μου κάνει! Τέλος πάντων... Κυρία Μαργαρίτα, πρέπει να σας μιλήσω λίγο

για κάτι σοβαρό... Όλη μέρα κοιμόσασταν και δεν ήθελα να ενοχλήσω...

Μαργαρίτα

Να το αφήσουμε για αργότερα, Αντζελα, γιατί με πονάει πολύ το κεφάλι μου πάλι;

Αντζελα

Δυστυχώς, κυρία Μαργαρίτα. Δε γίνεται να το αφήσουμε για άλλη φορά... Πρέπει να φύγω.

Μαργαρίτα

Φύγε, κορίτσι μου και τα λέμε μεθαύριο πάλι, που θα ξανάρθεις.

Αντζελα

Πρέπει να φύγω, εντελώς, εννοώ. Δε θα ξανάρθω πια εδώ...

Μαργαρίτα

Τι; Τι είπες;

Αντζελα

Πρέπει να γυρίσω πίσω στη χώρα μου, κυρία Μαργαρίτα. Αρρώστησε η μητέρα μου βαριά και είναι στο νοσοκομείο. Πρέπει να φύγω άμεσα. Ο γιος μου είναι μόνος του και το μόνο που κάνει είναι να τρώει τα λεφτά που του στέλνω. Δεν έχει πατήσει καν στο νοσοκομείο να δει τη γιαγιά του.

Μαργαρίτα

Αντζελα, τι λες; Και πότε θα γυρίσεις;

Αντζελα

Δεν ξέρω... Ίσως και να μη γυρίσω... Δεν ξέρω πώς είναι τα πράγματα εκεί ακριβώς. Εξάλλου εδώ έχω κουραστεί πάρα πολύ να δουλεύω. Έχω ήδη μαζέψει

αρκετά χρήματα, οπότε θα μείνω εκεί που με χρειάζονται και βλέπουμε...

Μαργαρίτα

Κι εγώ τι θα κάνω, Αντζελα; Εμένα πού με αφήνεις μόνη μου;

Αντζελα

Μην κάνετε έτσι, κυρία Μαργαρίτα. Μπορείτε να βρείτε όποια θέλετε. Ξέρετε πόσες ψάχνουν για δουλειά;

Μαργαρίτα

Όχι, δε θέλω καμία άλλη. Εσένα χρειάζομαι. Εσένα έχω τόσο καιρό εδώ κοντά μου. Μη φύγεις, Αντζελα. Θα σου δώσω κι άλλα χρήματα να στείλεις πίσω στην οικογένειά σου!

Αντζελα

Έχω ήδη όσα χρήματα χρειάζομαι. Πρέπει να φύγω, σας λέω. Απλά ζητώ συγνώμη που δεν κατάφερα να σας ενημερώσω νωρίτερα, αλλά ό,τι έγινε, έγινε ξαφνικά... Πάω να ετοιμαστώ...

Η Αντζελα πάει προς τον καλόγερο που είναι τα πράγματά της. Ανοίγει την τσάντα της με προσοχή και βγάζει μια πλαστική σακούλα. Βάζει τις παντόφλες της εκεί και φορά τα παπούτσια της. Σηκώνεται και η Μαργαρίτα με δυσκολία και πάει προς το μέρος της. Την πιάνει από το μπράτσο.

Μαργαρίτα

Άντζελα, σε παρακαλώ, μη με αφήνεις μόνη μου!
Μείνε εδώ!

Άντζελα

Σας εξήγησα! Δε γίνεται. Πρέπει να φύγω. Έχετε ένα σωρό κόσμο γύρω σας να σας προσέχει. Αφήστε με είπα!

Μαργαρίτα

Όχι, Άντζελα! Μείνε!

Η Άντζελα προσπαθεί να πάρει τα πράγματά της ενώ η Μαργαρίτα την τραβάει. Η τσάντα της πέφτει κάτω και βγαίνουν οι δεσμίδες με τα χρήματα... Σαστίζουν και οι δύο

Μαργαρίτα

Τι είναι αυτά; Πού τα βρήκες τόσα χρήματα;

Άντζελα

Μπροστά από τα κρυμμένα μπουκαλάκια με τα φάρμακα που έχεις σταματήσει εδώ και καιρό να παίρνεις!

Μαργαρίτα

Τι;

Άντζελα

Μην κάνεις ότι εκπλήσσεσαι! Μας κοροϊδεύεις όλους, καιρό τώρα. Πασχίζουμε να σε κάνουμε καλά κι εσύ επιλέγεις να ζεις στο σκοτάδι!

Η Μαργαρίτα τρέχει στη βιβλιοθήκη και ψάχνει μανιωδώς το κλειδί. Η Άντζελα σκύβει και μαζεύει με ταχύτητα τα χρήματα μέσα στην τσάντα της. Την

κλείνει και πάει προς την εξώπορτα. Η Μαργαρίτα βρίσκει το κλειδί κι ανοίγει το χρηματοκιβώτιο. Έχει μόνο τα μπουκαλάκια με τα φάρμακα.

Μαργαρίτα

Αυτά τα χρήματα είναι δικά μου!

Άντζελα

Και τώρα είναι δικά μου, πια! Θεωρώ ότι τα δικαιούμαι! Σε υπηρετώ τόσο καιρό, κάνω όλα σου τα θελήματα, ανέχομαι τα φαντάσματα και τις εμμονές σου κι εσύ η ίδια δεν κάνεις τίποτα για σένα! Παρ' το απόφαση. Αν εσύ η ίδια δε βοηθήσεις τον εαυτό σου εμείς δεν μπορούμε να σε σώσουμε!

Η Άντζελα ανοίγει την εξώπορτα

Μαργαρίτα

Δε θέλω να με σώσει κανείς. Δώσε μου τα χρήματά μου πίσω!

Άντζελα

Αν δε θες να σωθείς, τότε απάλλαξέ μας από την παρουσία σου. Μη μας παιδεύεις άλλο. Όσο για τα χρήματα, εσύ η ίδια είχες πει κάποτε, πως καλοσύνη είναι όταν δίνεις από το υστέρημά σου κι όχι από το περίσσευμά σου! Οπότε, δες το σαν μια πράξη καλοσύνης εκ μέρους σου, προτού μας αφήσεις ... ή σε αφήσουμε! Αντίο, κυρία Μαργαρίτα!

Η Άντζελα φεύγει και κλείνει την εξώπορτα.

Σκηνή 9^η

Μουσική... Ο φωτισμός αλλάζει σταδιακά και μειώνεται. Η Μαργαρίτα παίρνει ένα μπουκαλάκι από το ανοιχτό χρηματοκιβώτιο. Το ανοίγει και γεμίζει τη χούφτα της με χάπια. Είναι απόλυτα ήρεμη. Έρχεται σιγά σιγά μπροστά στη σκηνή ενώ όσο βηματίζει, τα φώτα πίσω της σβήνουν... Με το ελεύθερο χέρι της, χαϊδεύει τα σημάδια στο πρόσωπό της, κοιτώντας με απλανές ύφος μπροστά. Το φως είναι λιγοστό, κάνοντας σκιά στη φιγούρα της. Η Μαργαρίτα φέρνει τα χάπια κοντά στο στόμα της. Τα φώτα κλείνουν τελείως. Ακούγονται **ηχητικά και φωνές**, ενώ παράλληλα το σκηνικό αλλάζει καθώς τα φώτα σβήνουν τελείως. ...